

נמאס לכם בממ"ד?

אם נעזוב לרגע את המשל של הממ"ד לתורה אלא נשאר בממ"ד מהבטון.

בסוף כולנו רוצים לצאת ממנו, מחכים רק לרגע הראשון שיאמרו לנו שאפשר לצאת ויוצאים.

יש מקומות בחיים שהם מצד אחד שומרים עלינו, אך מצד שני מגבילים אותנו ומונעים מאתנו להוציא את הכוחות שה' טמן בנו.

לפעמים אדם יוצר סביבו מסכים והגנות כדי להינצל מצרה אמיתית או צרה מדומינת שהוא המציא לעצמו, פרי דמיונו הקודח.

הבעיה שאדם מסוגל להשאר תקוע בתוך ה"בונקר" שהוא בנה לעצמו, ועם הזמן ה"בונקר" הופך להיות בית כלא.

הבעיה בבית הכלא הזה שאין מועד שחרור. המשחרר עצמו נמצא בכלא, הוא הכניס את עצמו למאסר, ולפעמים זה עלול להיות מאסר עולם. הבעיה היא שיש פעמים והוא אפילו לא קוצב את המאסר כדי להגביל אותו. מאסר עולם כפשוטו.

החכמה היא לדעת מתי לצאת מהממ"ד.

להעריך את השמירה של הממ"ד, אך להכיר גם במוגבלות שהוא מחיל עלי. לבדוק מתי נכון לי לצאת מהממ"ד שהכנסתי את עצמי אליו.

נכון שיש פעמים ואנשים אחרים הכניסו אותי אל הממ"ד. גם אז אני חייב להוציא עצמי לחירות. חייבים לצאת מהממ"ד.

ממ"ד לא מיועד למגורים אין סופיים. זה מקום שנכנסים אליו לצורכי הגנה, אך המועד מוגבל. צריך להיבנות בממ"ד, ולהיות ראויים לצאת.

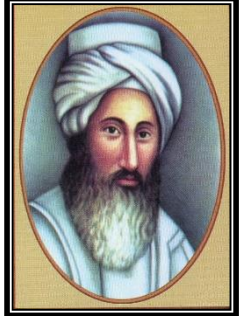
אז נכון, כשיש טילים לא יוצאים מהממ"ד, לא במציאות ולא ברעיון שדיברנו עליו כאן.

אז נפנה לרבנים המבינים בתחום ונתייעץ איתם. יחד נגלה מה הכניס אותי לכלא הזה, וכיצד ניתן למצוא את פתח היציאה. אחרי שיודעים את הכיוון, ניתן להתחיל לעבוד בכיוון של יציאה מעשית. זה תהליך, אך ב"ה בסוף נצא לחירות.

עלון 1332

כ"ב אייר תשפ"ו

פרשת בהר בחוקותי

תורת החיד"א

צדקה - אחר ימי התשובה בא חג הסוכות שהוא כלו המשכת החסדים והוא זמן עשות חסד. וכבר רבינו אפרים ז"ל רמז בפי' צדק צדק תרדוף **למען תחיה וירשית אותיות תשרי שיש לעשות צדקה בתשרי** עכ"ל. ואפשר לרמז דבעשרת ימי תשובה אפיק ב' ימי ר"ה ושבט ויה"כ נשאר ו' ימים שיש לעשות צדקה במזן דמ"ח. וזה רמז וירשת ו' תשרי שבהם יש לעשות צדקה בכסף. הגם דבר"ה ושבט יש לעשות שיתן משלחנו לעני וכיוצא מ"מ בכסף לא אפשר על הרוב אלא בו' ימים [דבש לפי צ, ח]

ילקוט יוסף

כללים בהלכות שבת

מלאכת מחשבת ודין מתעסק

גרמא בשבת

יט. יש אומרים שמותר לגרום בשבת לעשיית דבר האסור מדברי סופרים, וכגון לתת כלי תחת השלחן שהנר עליו מבעוד יום, ובשבת נוטל את השלחן והכלי עומד מעצמו תחת הנר, ונמצא גורם לבטל כלי מהיכנו, דלא אסרו חכמים גרמא בשבת אלא במלאכה האסורה מן התורה, אבל לא במלאכה האסורה מדרבנן. ויש חולקים ואומרים שלא התירו גרמא גם במלאכה האסורה מדרבנן. ויש לצרף סברא הראשונה להקל כשיש סניף נוסף.

כ. אף שאסרו חכמים גרמא בשבת, מכל מקום במקום הפסד גדול, כגון כשפרצה דליקה בשבת ואין שם פיקוח נפש, מותר לגרום לכיבוי הדליקה בשבת.

כא. יש אומרים שבפסיק רישיה לא אסרו חכמים גרמא בשבת, שדוקא אם מתכוין למלאכה הנעשית על ידי הגרמא אסרו חכמים, אבל אם אינו מתכוין למלאכת האיסור, אף שבודאי מלאכה זו תיעשה, שרי. ויש חולקים.

שנים שעשאוה ומלאכה שאינה צריכה לגופה

כב. שנים העושים מלאכה בשבת, אינם חייבים מן התורה, ומכל מקום מדרבנן אסור.

כג. העושה מלאכה שאינה צריכה לגופה בשבת, פטור אבל אסור. וכגון, חופר גומא ומתכוין לעשיית הגומא, אך אינו צריך לגומא אלא לעפר.

ואין לזה דמיון לעושה מלאכת היתר הכרוך עמה בהכרח מלאכת איסור [דבר שאינו מתכוין אך הוא פסיק רישיה], דשם אינו מתכוין כלל למלאכת האיסור.

כד. ואמנם אם מטרת המלאכה לרפואה, חשיב כמלאכה הצריכה לגופה, וכגון בחולב לתוך האוזן לצורך רפואה, דאף שאינו צריך לחלב לשותותו, מכל מקום מאחר ויש צורך בחליבה זו לרפואה, חשיב שפיר כמלאכה הצריכה לגופה. ודלא כמי שאומר דהיכא דאיכא צערא יתירה באוזן, מותר לקלח מהחלב שבדדיה לתוך האוזן, כיון דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה.